

C212 – WON16

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

14 juni 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van de resolutie betreffende een tevredenheidsenquête voor sociale huurders	1
Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de extra taakbelasting voor de Huizen van het Nederlands bij de uitvoering van de nieuwe Wooncode	6
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gevoerde communicatie naar aanleiding van de invoering van de renovatiepremie	10

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van de resolutie betreffende een tevredenheidsenquête voor sociale huurders

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 5 mei 2006 heeft het Vlaams Parlement een resolutie aangenomen om een vorm van tevredenheidsenquête te organiseren in de socialehuisvestingssector. We vroegen daarin enerzijds om via metingen en peilingen de verwachtingen en percepties over de tevredenheid bij sociale huurders te bepalen. De Lijn doet dit bijvoorbeeld al op een voortreffelijke manier. Zo kan worden achterhaald welke punten prioritair voor verbetering vatbaar zijn in de socialewoningbouw en voor wat de leefbaarheid betreft. Ook dat laatste punt was destijds een belangrijke overweging. Anderzijds, en minstens even belangrijk, riepen we op tot een goede dienstverlening binnen het beleid voor de sociale woning. Mijnheer de minister, tot op vandaag zijn er nog altijd bouwmaatschappijen die slechts twee of drie namiddagen per week telefonisch bereikbaar zijn. We hebben dan ook aan u en aan de Vlaamse Regering gevraagd om een initiatief te nemen voor het opstellen van een tevredenheidsenquête binnen de socialehuisvestingssector, met een algemeen gedeelte voor heel Vlaanderen, waarbij ook rekening moet worden gehouden met de sterke regionale verschillen. Zo is de situatie in Antwerpen van een totaal andere aard dan die in het West-Vlaamse Heuvelland.

We zijn nu ruim een jaar verder. De resolutie was mee geïnspireerd door het project Tweezijdig van de bouwmaatschappij De Mandel. Daar zit men al in een tweede fase. De eerste resultaten in verband met die enquête zijn al beschikbaar. De conclusie is dat dit allemaal niet goedkoop is. Maar goed, dienstverlening mag voor mij zelfs veel geld kosten. Er is ook nood aan opleiding van beide partijen, van degene die de enquête uitvoert en van degene die ze ondergaat. Het is minstens even belangrijk dat men goed voorbereid is. Er mag bovendien geen verborgen agenda zijn. De ondervraging moet op een open manier gebeuren. Er kan ook gedacht worden aan het inschakelen van een vertrouwenspersoon. Het is bovendien belangrijk dat er economisch meetbare resultaten uit de enquête gehaald worden. De directeur van De Mandel is overigens econoom van opleiding.

Ik heb zelf ook nog wat contacten in de sector. Er is enorm veel vraag om wat in Roeselare gebeurt, ook

elders toe te passen. Uiteraard moet er dan rekening worden gehouden met de regionale verschillen.

Mijnheer de minister, ik weet dat u destijds – terecht – hebt gezegd dat, als we consequent willen zijn, er zeer veel geld nodig zal zijn. U hebt toen een beperkt budget vrijgemaakt. Dat is een eerste stap.

Mijnheer de voorzitter, vooraleer ik mijn vragen stel, zou ik nog een voorstel willen doen. De enquêtes in Roeselare, die ik nauwkeurig heb gelezen, bewijzen dat aan de resultaten beleidsmatige maatregelen worden gekoppeld. Die kosten weliswaar wat geld. Als daardoor de leefbaarheid wordt verbeterd en de zuurtegraad sterk daalt, dan is het dat wel waard. Er is nog geen nieuw financierings- en socialehuurstelsel. Het ene hangt vast aan het andere. Ik stel dan ook voor na te denken een klein percentage – een cijfer na de komma – uit het hele financieringsstelsel vrij te maken om dergelijke onderzoeken op jaarbasis uit te voeren. De Lijn doet dat met de rechtstreekse dotatie uit de begroting. Bij de bouwmaatschappijen wordt nu sowieso al wat uit het financieringsstelsel afgehouden voor de financiering van de VMSW. We moeten nagaan hoe we dit in de toekomst op een structurele wijze in ogen-schouw kunnen nemen.

Mijnheer de minister, hoe ver staat het ondertussen met de organisatie van de door het parlement gevraagde tevredenheidsenquête? Hoeveel huisvestingsmaatschappijen hebben die enquête al georganiseerd? Wat is de timing om te zien waar we nu staan? Welke budgettaire middelen worden vrijgemaakt voor de organisatie van de enquête? Wat zijn de eventuele – tussentijdse – conclusies? Welke initiatieven zult u daar eventueel aan kunnen koppelen?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Decaluwe, de andere vaste waarden van deze commissie hebben zich in 2006 aangesloten bij uw voorstel. Iedereen zag er meteen de toegevoegde waarde van in.

Mijnheer Decaluwe, ik vind uw suggestie waardevol om in het kader van het nieuwe financieringsstelsel te onderzoeken of we daarin geld voor beleidsonderzoek en -enquêtes structureel kunnen verankeren. Dat zal dan inderdaad een klein percentage zijn, zoals u zelf al aangaf.

Als je met beleid bezig bent, zijn er twee zaken die altijd terugkeren en in elk beleidsdomein hun meerwaarde bewijzen: kennis van wetgeving en inzicht

in statistiek. Gegevens worden gebruikt als basis om wetgeving op te stellen en maatregelen op te baseren.

U vraagt naar de stand van zaken betreffende de organisatie van de tevredenheidsenquête, meer specifiek voor de sociale huurder. Net als u vind ik het belangrijk om vanuit het beleid de vinger aan de pols van de sociale huurder te houden. Het is immers belangrijk om de dienstverlening van de socialehuisvestingsmaatschappij af te stemmen op het huurderspubliek.

U stelde voor om dat te doen via een tevredenheidsenquête. Net als u vind ik dat dergelijke enquêtes waardevolle informatie kunnen opleveren. In de resolutie wordt onder andere verwezen naar de tevredenheidsenquêtes bij De Lijn en de NMBS. Ik heb mijn administratie laten bestuderen in hoeverre die filosofie transfereerbaar is naar de sociale huisvesting. Dat blijkt niet zo evident te zijn. We kunnen moeilijk voorbijgangers op straat benaderen met de vraag of ze huurder zijn van een sociale woning. We zullen moeten vertrekken van het adressenbestand van de sociale huurders. Indien we daaruit een steekproef trekken die representatief is voor Vlaanderen, waarbij ook een zinvol onderscheid kan worden gemaakt inzake een aantal sociodemografische kenmerken – leeftijd, gezinssamenstelling – en een aantal kenmerken van de woning – de woonkwaliteit, appartementen versus eengezinswoningen – en van de woonomgeving – stedelijk gebied versus buitengebied –, zullen de verplaatsingskosten van de enquêteurs beduidend hoger liggen. We moeten daarbij ook rekening houden met het feit dat deze doelgroep een moeilijk bereikbare groep is voor enquêtes. Er zullen heel wat inspanningen nodig zijn om een bevredigend responscijfer te halen.

Om de eerder vermelde kenmerken van bewoners, woning en woonomgeving in kaart te brengen, zal de vragenlijst ook uitgebreider worden dan de vragenlijst die bij De Lijn gehanteerd wordt. Bovendien is het voor de interpretatie wenselijk de tevredenheidsscores van de sociale huurders te kunnen vergelijken met controlegroepen: de private huurders en/of de eigenaars en/of alle Vlaamse huishoudens.

Ondertussen hebben we al iets anders gedaan, iets dat als substituuut beschouwd kan worden en dat heel interessante informatie opgeleverd heeft. Ik heb er namelijk voor gekozen verder te bouwen op de Woonsurvey van 2005-2006. Uit de resultaten van die survey kan al een eerste beeld van de tevredenheid van de huurder op Vlaams niveau worden afgeleid. De onderzoekers hebben analyses uitgevoerd met betrekking tot de tevredenheid van de sociale huurder over verschillende deelaspecten van de woning en de woonomgeving, maar ook over de ligging – stedelijk gebied versus buitengebied – en het bouwtype – hoogbouw, middelhoogbouw of laagbouw. Het voordeel van deze surveyresultaten is dat

ze ook vergeleken kunnen worden met de private huurders en de eigenaars in Vlaanderen.

De resultaten van deze analyses zijn samengevat in het rapport 'Op weg naar nieuw Vlaams sociaal huurstelsel?', dat volgende week voorgesteld wordt op de studiedag 'Wonen in Vlaanderen'. Het is de derde studiedag op rij. Dit keer zal het gaan over de toekomst van de sociale huisvesting. De studiedag heeft plaats op 21 juni, hier in De Schelp. Straks zal de studie toegelicht worden door mevrouw Winters. Zij is een van de coördinatoren en auteurs van de studie. Ze heeft de eerste delen van het studiewerk hier ook al gepresenteerd. Dit is een voortzetting van dit interessante wetenschappelijke werk.

Mijnheer Decaluwe, ik geef alvast een voorproefje, om aan te tonen dat dit substituuut op zich al heel interessant is en beantwoordt aan de bekommernis die u had toen u in 2006, samen met de andere collega's, de resolutie hebt laten goedkeuren. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de sociale huurders over het algemeen tevreden huurders zijn. 89 percent, bijna negen op de tien sociale huurders, geeft aan zeer tevreden of tevreden te zijn met de woning. Dit aandeel ligt significant hoger dan bij de private huurders, waar het over 80 percent gaat. Deze tevredenheidsscore ligt voor de sociale huisvesting hoger dan de score die werd vastgesteld in het onderzoek van mevrouw Pannecoucke van 2001. Toen antwoordde 79 percent van de bevraagde sociale huurders graag tot zeer graag in de huidige woning te verblijven.

Een andere vaststelling is dat het bouwtype geen onderscheidende factor blijkt te zijn bij de tevredenheid. Sociale huurders in zowel de hoogbouw, middelhoogbouw als laagbouw zijn tevreden. Dat levert geen significante verschillen op. Er zijn natuurlijk altijd specifieke verschillen in specifieke buurten, maar daar kun je niet meteen verschillende bevindingen met betrekking tot het bouwtype aan koppelen. De tevredenheid verschilt ook niet tussen de sociale huurders in stedelijk gebied en buitengebied. 82 percent van de sociale huurders meent verder dat de woning in goede staat verkeert. Bij de private huurders is dat 71 percent. Dat bevestigt dat het probleem vooral bij de private huurmarkt zit, zoals ik hier destijds als eerste gezegd heb.

Wat de verschillende deelaspecten van de woning betreft, blijkt er vooral op het vlak van de lawaaihinder nog ruimte te zijn voor verbetering. 37 percent vindt dat er te veel lawaai is in de woning. Op dat vlak kan hoogbouw natuurlijk wel verschillend zijn ten opzichte van gezinsbouw. Waar mensen op een kleine oppervlakte dicht bij elkaar gehuisvest zijn, kan het gebeuren dat men elkaar ongewild en onbedoeld hoort.

Wat de tevredenheid met de woonomgeving betreft, is er geen significant verschil tussen de private en de

sociale huurders: 89,2 percent, respectievelijk 86,7 percent is tevreden of zeer tevreden. Dat zit dus goed. Er bestaat ook hier geen verschil in appreciatie van de woonomgeving tussen de sociale huurders in stedelijk en in buitengebied. We zullen dat straks nog horen van de onderzoekers. Wel blijken sociale huurders in hoogbouw significant minder tevreden te zijn met de woonomgeving dan sociale huurders in middelhoog- of laagbouw: 72,7 percent tegenover 89,3 zijn tevreden tot zeer tevreden. 71 percent van de sociale huurders geeft aan in een groene omgeving te wonen, bij de private huurders is dat slechts 54 percent. Bij een woonproject speelt de omgeving vandaag een rol. We zien dat ruimer dan alleen een voetpad en een weg en eventueel een bank. We nemen de hele inkleding ter harte. Die vormt een aspect van de leefbaarheid. 73 percent van de sociale huurders meent in een verkeersveilige omgeving te wonen. 94 percent woont in de nabijheid van een bus- of tramhalte. Dat is een zeer hoge score.

Ondanks een even grote tevredenheid met de woonomgeving, blijken sociale huurders toch meer buurtproblemen te ervaren, zoals marginaal gedrag van bewoners, vandalisme, burengerucht, hondenpoep, rommel en de concentratie van mensen van vreemde origine. Deze resultaten geven aan dat het belangrijk is om naast de algemene tevredenheid met de woonomgeving ook de tevredenheid met bepaalde deelaspecten daarvan te onderzoeken.

De grote tevredenheid van de sociale huurder met woning en woonomgeving weerspiegelt zich in de verhuisgeneigdheid. Ik vind dit interessant. Wat statistieken ons toch kunnen bijbrengen! Er is de respondenten gevraagd of ze uit hun woning zouden verhuizen indien ze hiervoor de mogelijkheden hadden. Opvallend is dat maar liefst 45,5 percent van de sociale huurders aangeeft zeker niet te willen verhuizen. Bij de private huurders is dit slechts 29,2 percent. Sociale huurders in hoogbouw en sociale huurders in stedelijk gebied zijn relatief sterker geneigd om te verhuizen. We moeten dit natuurlijk allemaal relativeren, mijnheer Decaluwe. Het is niet zo dat die mensen met gepakte valiezen klaarstaan om bij de eerste gelegenheid uit te vliegen.

Deze algemeen vastgestelde tevredenheid betekent dus niet dat er op lokaal niveau – de wijk, de buurt of het complex – geen problemen kunnen zijn. Op mijn vraag hebben de onderzoekers dit verder uitgewerkt in de studie ‘Leefbaarheid en de rol van toewijzing in de Vlaamse sociale huisvesting’. De resultaten hiervan worden voorgesteld op de studiedag van 21 juni en zullen straks aan de commissie worden gepresenteerd door Sien Winters en haar team.

Een van de conclusies van het onderzoek is dat leefbaarheid erg complex is en dat om de leefbaarheid in kaart te brengen zowel objectieve indicatoren nodig zijn met

betrekking tot de woning/bewoners/woonomgeving als de subjectieve waarneming van die omgevingscondities door de bewoners. Als we praten over leefbaarheid hebben we het over de woning, de omgeving, de buurt, de ervaring van het gevoel van veiligheid of onveiligheid enzovoort. De subjectieve indicatoren van leefbaarheid vergaart men het best door een representatieve enquête bij de bewoners van de wijk te organiseren. Daarom heb ik het Steunpunt Ruimte en Wonen, de opvolger van het Kenniscentrum voor Duurzaam Woonbeleid, gevraagd om nog in de loop van 2007 een model van vragenlijst en handleiding uit te werken voor de gemeenten of de socialehuisvestingsmaatschappijen om hun huurders te vragen naar hun beleving van de woning en woonomgeving. Ook is het steunpunt gevraagd om op basis van de analyses die over de woontevredenheid van de sociale huurder gemaakt zijn, enkele voorstellen te formuleren over een methodiek die we op geregelde tijdstippen kunnen inzetten om deze tevredenheid te meten. De onderzoekers stellen hiertoe een nota op tegen de opmaak van het jaarplan 2008, zodat een eerste aanzet tot een vernieuwde tevredenheidsmeting daarin al kan worden opgenomen. Het steunpunt voert onderzoeken uit om het beleid een wetenschappelijke basis en data te geven om maatregelen en voorstellen uit te werken.

Er zijn momenteel geen specifieke middelen ingeschreven voor het uitvoeren van een tevredenheidsenquête. Voor de werking van en het uitvoeren van de opdrachten door het Steunpunt Ruimte en Wonen zijn de komende vijf jaar uiteraard wel de nodige kredieten beschikbaar. In de opdracht van het steunpunt is elk jaar een deel van het budget gereserveerd voor zogenaamde ad-hocopdrachten. Dit zijn zeer beleidsgerichte kortlopende opdrachten waarvan de inhoud op jaarbasis wordt vastgelegd. Uw bekommernis is de mijne, mijnheer Decaluwe, maar ook die van de commissieleden van deze vergadering. In 2008 kan zo'n ad-hocopdracht worden ingevuld door het voorstel van de onderzoekers om tot een nieuwe tevredenheidsmeting te komen.

Nog vier punten over die ad-hocopdrachten. Eén, in het lokale woonbeleid wordt fase 3 verder uitgewerkt. Twee, er wordt een vragenlijst opgesteld voor de enquête van sociale huurders inzake de leefbaarheid in het kader van het nieuwe kaderbesluit sociale huur. Drie, de enquête van eigenaars die woningen verhuren via een SVK gebeurt van augustus tot december van dit jaar. Vier, de spreiding van sociale woonbehoeften naar de spreiding van overheidsinvesteringen – de programmatie van ons socialewoningbouwprogramma is dat – loopt tot september 2007. De performantiecriteriën voor de werking van de SHM's, fase 1, worden in het najaar opgemaakt. Dat wordt dan weer de basis voor de nieuwe erkenningsronde die wij plannen. Die criteria moeten de leidraad vormen om dit op een goede manier te organiseren.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, ik dank u voor de uitvoerige uitleg. Ik heb uw antwoord aandachtig beluisterd. Het is natuurlijk iets algemeen. Het onderzoek van De Mandel, dat enig is in zijn soort, zet nog een stap verder. Het is veel concreter. Dat moet het doel zijn. Ik stel vast dat de VMSW recent nu ook tevredenheidsenquêtes houdt over een aantal deelaspecten. Ik weet niet of dat te maken heeft met de resolutie, of dat er sprake is van een opdracht van u. Op 17 april werd er een tevredenheidsenquête gehouden bij personen met een VMSW-lening. Ik heb nog andere dingen van die aard zien gebeuren. Men is daar dus mee bezig. De vraag rijst natuurlijk, met al die actoren die bezig zijn, wat het totaalconcept is dat erachter zit. Wat is het einddoel en welke conclusies zal men daaruit proberen te trekken?

Ik heb daarnet het voorbeeld gegeven. Een van de vragen was of de mensen tevreden zijn over de werking van hun sociale bouwmaatschappij. Die vraag heb ik nergens gehoord, hoewel ze minstens even belangrijk is als de leefbaarheid. Over die leefbaarheid kunnen er een aantal conclusies worden getrokken. Als het echter gaat over de bouwmaatschappijen, dan wordt er gepeild naar de verzuring, met mensen die niet binnengeraken, die het niet begrijpen. Dan gaat het over onvoldoende communicatie. Ik zie dat bepaalde bouwmaatschappijen op een schitterende wijze communiceren met hun huurders, door middel van een tijdschrift en infovergaderingen. Andere bouwmaatschappijen zijn tot op vandaag echter nog bastions. Men moet al minister of directeur-generaal zijn om de zaakvoerder aan de telefoon te krijgen. Voor een parlementslid is dat al onmogelijk.

Zo is er het voorbeeld van een bouwmaatschappij in Gent, dat aangeeft welke mentaliteit is blijven bestaan bij bepaalde zaakvoerders. Het ging over het voorkooprecht. Een van de elf actoren die afstand moesten doen bij de aankoop van een appartementsgebouw van 30 miljoen frank had een vraag. De zaakvoerder van de betrokken SHM, de heer D'Hooghe, vertikte het om snel en efficiënt een antwoord te geven. Er is massaal tussenbeide gekomen om dat te laten doorgaan. De lening van die mensen was immers afgesloten en elke dag die verstreek, betekende meer interesten. Die man was vrijwel onbereikbaar. Ik heb zelf de proef op de som genomen. Zo heb ik nog een paar voorbeelden. Dat leidt tot verzuring bij veel mensen. Hier gaat het over communicatie en dienstbaarheid. Dat is ook een belangrijk aspect, hoewel ook de rest belangrijk is.

Mijnheer de minister, men is hiermee bezig. Misschien zou 2008, zoals u zelf aangeeft, een kantelmoment kunnen zijn. Ik pleit ervoor dat we op een bepaald ogenblik toch op een goede wijze tot resultaten zouden komen en beleidsbeslissingen nemen, ook tegenover de bouwmaatschappijen zelf. Er zijn immers nog teveel bastions in de sector.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: In het verleden hebben we al voldoende aangegeven hoe belangrijk we dergelijke enquêtes vinden. Ik sluit me wat dat betreft aan bij de heer Decaluwe.

Als we dan die resultaten van die enquêtes hebben, dan moeten we op basis daarvan een beleid uitstippelen. Mijnheer de minister, dit is belangrijk als het gaat over leefbaarheid en de rol van de bouwmaatschappijen, maar hoe verloopt de communicatie ter zake met de lokale besturen? Dan spreek ik even in mijn hoedanigheid van lokaal bestuurder. Het is belangrijk dat zij daarbij worden betrokken. We zullen immers een aantal conclusies kunnen trekken die belangrijk zijn voor de lokale besturen. Zij zullen daar in de toekomst rekening mee kunnen houden. Als er dus resultaten zijn en de beleidsdaden worden concreet, in welke mate worden onder meer de lokale besturen daarbij betrokken?

De heer Jan Penris: Mijnheer Decaluwe, we kennen natuurlijk allemaal het schitterende werk dat De Mandel verricht. Dan gaat het niet alleen over klantentevredenheid, maar ook over de wijze waarop die hele maatschappij georganiseerd is. De maatschappij krijgt een ruime economische waardering. Het lijkt me geen slecht idee om de heer Brecht Vermeulen, de directeur, na het reces hier eens uit te nodigen, zodat hij kan toelichten hoe hij die enquête heeft georganiseerd, maar ook, meer in het algemeen, wat zijn beleidsvisie op wonen en sociaal wonen is.

Dat zou ik straks, tijdens de regeling van de werkzaamheden, aan de leden willen voorleggen.

Minister Marino Keulen: We zitten wat dat betreft helemaal op dezelfde golflengte. In 2004 ben ik de eerste geweest om te zeggen dat er een wetenschappelijke basis zou moeten komen voor het beleid. Ik verwijs naar de oprichting van het Kenniscentrum voor Duurzaam Woonbeleid. Mijnheer Decaluwe, we zijn samen in het parlement gekomen, in 1995. In die eerste periode hield ik me vooral bezig met Media en Cultuur. Ook in die sectoren viel het me toen al op hoe weinig gegevens we eigenlijk hadden. Ondertussen is er een hele weg afgelegd. We waren toen bezig met het opstellen van decreetteksten en het ontwikkelen van beleid, waaraan heel wat jargon werd gekoppeld. Iedereen liep over van goede wil, maar eigenlijk kon men toen meteen een discussie lamleggen door te vragen waarop dat alles nu was gebaseerd. Dan bleek het te gaan over wat deze of gene her en der in de sector had opgevangen. Dat werd dan bijeengeklutst. Dat was daarom niet slecht, maar gestructureerd wetenschappelijke gegevens vergaren en die data ook laten bewerken door wetenschappers, dat gebeurde niet. Ik heb dus in 2004 dat Kenniscentrum voor Duurzaam Woonbeleid opgericht, omdat die gege-

vens in deze heel cruciale sector van het wonen en de huisvesting niet voorhanden waren.

Wat die enquêtes die nu overal worden gehouden betreft: ik ben een fervent pleitbezorger van bewonersparticipatie. Daar stuiten we op de vraag hoe bouwmaatschappijen of huisvestingsmaatschappijen werken. De meeste doen dat zeer goed. Sommige functioneren – zonder daarom zelf die term te kennen – vooral top-down. Zo van: wij zijn hier de baas en je mag al blij zijn dat je leeft en dat je hier mag wonen. Dat zijn uitzonderingen. De meesten doen en menen het goed. We hebben een paar studiedagen over bewonersparticipatie georganiseerd. Ik heb daar kunnen vaststellen dat ze er allemaal op af komen om te leren. Veel van die mensen zeggen dat ze 25 of 30 jaar een bepaalde methode hebben gehanteerd. Ik wil niemand tekort doen, maar je bent altijd kind van je eigen ervaring, van je eigen opleiding en voor een deel ook van een traditie. Op een zeker ogenblik vraagt men ons om een leidraad. Ik merk dat men daar heel erg mee bezig is.

Wat de nieuwe erkenningen van de maatschappijen in 2008 betreft: dat is inderdaad een sleuteljaar. Dan zal ook naar de performantiemaatstaven worden gekeken: hoe werken ze, hoe functioneren ze? We zullen niet enkel kijken naar de omvang van hun patrimonium en hoeveel huurders ze hebben en wat de omzet is, maar ook naar hoe die maatschappij draait. Want je stelt vast dat maatschappijen in moeilijke werkgebieden vaak goed werken en zelfs geld over hebben, en dat in andere gebieden, die ogenschijnlijk veel eenvoudiger zijn, maatschappijen erin slagen om permanent in het rood te zitten. Daar draait de boel gewoon niet en manifesteren zich tal van problemen waarvan je denkt: die zullen wel reëel zijn, maar waarom slagen andere maatschappijen erin om ze goed te managen, ook als die problemen zich bij hen in veelvoud voordoen?

Mevrouw De Wachter, in het nieuwe kaderbesluit sociale huur zullen de gemeenten de regisseur worden van het lokale woonbeleid. Zij zullen bepalen waar en voor welke doelgroepen die woningen worden gebouwd. Ze zullen zelf de hand aan de ploeg kunnen slaan en zelf een toewijzingsstelsel kunnen maken, dat ze dan zullen kunnen goedkeuren in functie van de eigen noden. Ze zullen eigen accenten kunnen leggen. Daar zal voor een deel de lokale binding als criterium nog veel sterker dan vandaag kunnen doorwegen. We zullen de gemeenten die vandaag te weinig doen, kunnen aanporren. We zullen daarover met de gemeenten en de lokale besturen rond de tafel zitten.

Ik durf dat ook te zeggen tegen mensen die tot mijn politieke overtuiging behoren als ze mij zeggen dat ze op het lokale vlak geen sociale woningen nodig hebben. Dat is geen lokale autonomie, maar: 'lokaal egoïsme'. Er is vandaag in alle Vlaamse gemeenten behoefte aan sociale huisvesting. In het ene gebied zal dat misschien

iets meer uitgesproken zijn dan in het andere, maar vandaag zijn er overal mensen in nood. De tweedeling in de samenleving manifesteert zich op de eerste plaats op het vlak van huisvesting. De choco die je 's morgens op je boterham smeert: doe je dat omdat je dat graag hebt of doe je dat uit armoede omdat je je geen vlees kunt veroorloven? Als je het mij niet zegt, zal ik het nooit weten. Maar bij huisvesting vallen de maskers altijd af. Dat gaat over veel geld.

We moeten het contingent sociale woningen opdrijven. De beste manier om dat te doen, is om de gemeenten daarin mee te responsabiliseren. Ik blijf erbij dat als we daar het aspect lokale binding zwaarder kunnen laten doorwegen en de gemeenten zelf kunnen laten sturen waar er wordt gebouwd en ze zelf accenten laten plaatsen ten aanzien van doelgroepen, dat we dan een stap voorwaarts kunnen zetten.

Op het terrein ontmoet ik burgemeesters die overlopen van goede wil en die zeggen: "Mijnheer de minister, wij doen ons best maar wat krijgen we op ons brood? Wij dekken de woonbehoefte van mensen uit de buurgemeente, die niets doet. Wij huisvesten die mensen, terwijl die van ons in de kou blijven staan." Dat heeft niets te maken met egoïsme maar vooral met de vaststelling dat anderen tekortschieten. Mensen van goede wil kunnen door dit ongewenste neveneffect ontmoedigd geraken, en ze vinden op een zeker ogenblik geen argumenten meer om op de gemeenteraad of in het schepencollege zaken ten voordele van de sociale huisvesting te forceren.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, u zegt dat 2008 een kantelmoment wordt. Dat zal inderdaad zo zijn voor de erkenning van de socialehuisvestingsmaatschappijen. Iedereen in Vlaanderen in de sector kan zo uit het hoofd een lijstje opmaken van de bouwmaatschappijen die slecht, zeer slecht draaien. Het is gelukkig een kleine minderheid. In 2008 zal men conclusies moeten durven trekken. Er zijn drie mogelijkheden. Ofwel geeft men geen erkenning meer. Ofwel moet er worden gefuseerd. Maar dan verplicht je iemand die goed beheert om er een zieke hond bij te nemen, met alle gevolgen van dien. Die mensen mogen niet gestraft worden, de overheid moet dan op de een of andere manier bijpassen. Een derde mogelijkheid is dat er een beperkte erkenning wordt gegeven voor vijf jaar, met strikte performantiemaatstaven. Je kunt dan een tweede kans krijgen, en als het dan niet lukt, is het afgelopen. Op die manier kun je een duidelijk signaal geven. Een van uw voorgangers, de heer Waltniel, is er destijds in geslaagd om het aantal bouwmaatschappijen drastisch te verminderen. U moet een vergelijkbare operatie uitvoeren, ten gunste van de huurders.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de extra taakbelasting voor de Huizen van het Nederlands bij de uitvoering van de nieuwe Wooncode

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Inderdaad, mijnheer de voorzitter: van huisvesting naar inburgering, via het bruggetje tussen die twee: de Wooncode.

Mijnheer de minister, mijn vraag past in een opmerking die ik eerder al maakte naar aanleiding van het volwassenenonderwijs, waar mensen door middel van allerlei attestjes kunnen worden vrijgesteld van de 1 euro die ze moeten betalen. Ik heb toen gezegd: “Kafka vertrekt uit de Wetstraat” – uw collega Van Quickenborne zal daar vertrekken – “maar hij woont steeds vaker in de Dorpsstraat.” Ik bedoel daarmee dat het aantal regeltjes, formuliertjes en verplichtingen dat wij opleggen aan mensen die zo al minder mogelijkheden hebben, stilaan de pan uitswingt. Wij verwachten dat toch niet van een minister die behoort tot een partij die het aantal regeltjes wil afschaffen. Ik denk daarbij dat het dan niet enkel om de regeltjes voor de bedrijven moet gaan. Die moeten ook worden afgeschaft, daar ben ik het 150 percent mee eens. Maar aan de ene kant voor de bedrijven vereenvoudigen en aan de andere kant voor de gewone man altijd maar meer regeltjes maken, vind ik absoluut ook niet goed.

Het lijkt wel alsof u met de toepassing van de nieuwe Wooncode allerlei procedures en formulieren, dus allerlei regeltjes, zult moeten invoeren om de kandidaat-huurder, die er zich toe moet verbinden Nederlands te leren, in staat te stellen Nederlands te leren of zich te laten vrijstellen, om te meten of hij wel lessen Nederlands volgt. Het is naar aanleiding van een besluit dat, naar men me zegt, vanaf 1 januari 2008 in voege zou treden, dat ik u hier preventief een aantal vragen wil stellen. Ik hoop u erop te wijzen dat u bezig bent met iets heel ingewikkelds, met het creëren van een draak, en dat we toch moeten proberen dit wat eenvoudiger te doen.

Het gaat over de toepassing van de Wooncode. De Huizen van het Nederlands krijgen de bijkomende opdracht om de kandidaat-huurder wat te volgen, en te bekijken of hij beantwoordt aan wat in de nieuwe Wooncode staat, namelijk dat hij de NT2-cursus al dan niet aanvat, dat hij in 80 percent van de tijd aanwezig was tijdens die cursus en/of dat hij het vereiste certificaat heeft gehaald. Dit zijn voorwaarden om de kandidaat-huurder op de wachtlijst, als het zijn beurt is, een sociale woning toe te wijzen.

Ik heb vragen over een drietal punten. Er is de positie van de Huizen van het Nederlands. De geest van het

Inburgeringsdecreet en het decreet betreffende de Huizen van het Nederlands was die van een positieve instelling. Het kwam erop neer al het mogelijke te doen om nieuwkomers in staat te stellen zo snel mogelijk te kunnen meedraaien in onze samenleving, door hun een aantal vaardigheden aan te leren, en vooral ook door hun de vaardigheid van onze taal aan te leren. Communicatie is immens belangrijk: daar zijn we allemaal voor 100 percent van overtuigd.

Met de wijziging van het Inburgeringsdecreet en deze aanpassing van de Wooncode is dat stilaan aan het veranderen. De Huizen van het Nederlands voelen zich steeds meer als gendarmes en controleurs, die voortdurend bezig moeten zijn met het verzamelen van aanwezigheidsattesten en ziektebriefjes, met het opschorten van de cursus wanneer mensen voor een korte tijd aan het werk zijn, met het opnieuw inschrijven wanneer die mensen dan opnieuw werkloos zijn enzovoort. De vraag van de Huizen van het Nederlands lijkt me dan ook terecht: hoe strookt die opdracht die ze nu krijgen in het kader van de Wooncode, een opdracht die niet in het oorspronkelijke decreet betreffende de Huizen van het Nederlands of het Inburgeringsdecreet stond, met de geest waarin ze oorspronkelijk werden verwacht te werken?

Ik weet niet of u er al een zicht op hebt hoeveel kandidaat-huurders uiteindelijk zullen worden doorverwezen. Als er veel worden doorverwezen, dan zal dat een extra taakbelasting betekenen voor die Huizen van het Nederlands, waar op dat ogenblik geen middelen tegenover staan. Het is de verantwoordelijkheid van de Huizen van het Nederlands om te communiceren met de socialehuisvestingsmaatschappijen. Ze zijn daarbij echter afhankelijk van de informatie geleverd door diegenen die de opleidingen NT2 organiseren. Dat hangt nauw samen met het al dan niet in orde zijn van de informaticastructuur, namelijk de Kruispuntbank Inburgering. Momenteel is die nog niet aangepast aan de nieuwe Wooncode.

Tegelijkertijd zijn er praktische vragen, die ook te maken hebben met de rechtszekerheid van de kandidaat-huurder. In de wet op de inburgeringsplicht staat dat een aantal categorieën geen inburgeringstraject moet volgen. Het gaat dan om de mensen die ernstig ziek zijn, de personen met een handicap en de mensen die ouder dan 65 jaar zijn. In de Wooncode zijn die eerste twee categorieën wel opgenomen, de 65-plussers echter niet. Is het wel opportuun om al vanaf 1 januari 2008 aan de aanbieders van NT2 te vragen om mensen die 65 jaar of ouder zijn ook Nederlands te laten leren? Op dit moment zijn de aanbieders van het Nederlands niet klaar om aangepaste programma's aan te bieden aan mensen uit die leeftijdscategorie. Iedereen weet dat het niet meer zo gemakkelijk is om die groep een nieuwe taal aan te leren. Voor hen moet veel meer gewerkt

worden met heel praktisch gerichte conversatiemethodes, in plaats van met een schools systeem dat in die cursus toch nog overwegend wordt gebruikt.

Mijnheer de minister, er is ook nog enige onduidelijkheid. Als een cursist niet voldoet aan de norm die bepaalt dat de deelname 80 percent moet bedragen, dan moet het Huis van het Nederlands dat 30 dagen na vaststelling melden aan de huisvestingsmaatschappij. Wat gebeurt er echter als ondertussen dezelfde man of vrouw toch het certificaat haalt? Dat is niet echt duidelijk. Er dreigt een hele administratieve procedure te ontstaan, die eigenlijk nergens voor nodig is. Juridisch is het niet duidelijk wat doorslaggevend is: het feit dat de persoon niet aan die norm van 80 percent komt, dan wel het feit dat hij zijn certificaat haalt.

Hetzelfde geldt voor de wachttijd van de kandidaat-huurder. Ik geef het voorbeeld van iemand die een cursus volgt en op een bepaald moment werk vindt. Mensen die in aanmerking komen voor een sociale woning, hebben vaak een heel onstabiele loopbaan. Ze hebben gedurende zes maanden werk, zijn dan gedurende een periode werkloos en hebben dan weer drie maanden een job. Als iemand werk heeft, onderbreekt hij zijn cursus, waardoor hij de norm van 80 percent niet haalt. Als hij werk heeft, heeft hij wel toegang tot een sociale woning. Op het moment dat het zijn beurt is voor een sociale woning, heeft hij echter geen werk en kan hij niet aantonen dat hij 80 percent van de tijd cursus heeft gevolgd.

Mijnheer de minister, ik wil hiermee enkel aangeven hoe een eenvoudige beslissing van dit parlement aanleiding geeft tot enorme complexe vragen op het terrein en tot juridische onzekerheid. U kunt dat weglachen. Het probleem is echter hetzelfde voor een bedrijf dat om een of andere reden geen vergunning krijgt. Voor dat bedrijf is dat immens belangrijk. Iemand die na jaren wachten naast een sociale woning grijpt, vindt dat even erg, en zo mogelijk nog erger.

Op dit moment zijn er verschillende attesten aangegeven die door het Huis van het Nederlands moeten worden afgegeven. Er is nu echter nog geen rechtszekerheid over de af te leveren attesten en de modellen. Zullen die officiële documenten op tijd klaar zijn?

Mijnheer de minister, hoe zijn de extra taken die de Huizen van het Nederlands krijgen in uitvoering van de nieuwe Vlaamse Wooncode, in overeenstemming te brengen met het Inburgeringsdecreet enerzijds en het decreet op de Huizen van het Nederlands en de beleidswil van de Vlaamse Regering om minder regeltjes te maken anderzijds? De Huizen van het Nederlands kunnen maar gegevens doorgeven aan de socialehuisvestingsmaatschappijen of -verhuurkantoren als de aanbieders de gegevens correct doorgeven. Ze vallen onder de bevoegdheid van de minister van Onderwijs. Zijn er afspraken

gemaakt over deze extra opdrachten voor de centra voor basiseducatie, de centra voor volwassenenonderwijs? Wat is het uw antwoord met betrekking tot de hierboven gestelde praktische vragen over de rechten van de huurder die Nederlands moet leren en een huis krijgt aangeboden? Hoe staat het met de 65-plussers?

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw Vogels, ik ben onder de indruk van de hardnekkigheid waarmee u zich toch nog poogt te verzetten tegen een aantal voorstellen en principes die hier op een goede manier zijn doorgepraat en ingevoerd. Kennelijk hebt u het niet gehaald wat de principes betreft, namelijk de koppeling tussen het recht op een sociale woning en de bereidheid om Nederlands te leren. Het recht op wonen kan volgens de Grondwet aan een aantal verplichtingen worden gekoppeld. De Raad van State heeft geoordeeld dat de bereidheid om het Nederlands te leren in functie van de leefbaarheid, veiligheid, het goed samenleven een van de elementen is om die koppeling te maken.

Ik zie dat u nu, omdat u het niet gehaald hebt op het vlak van de principes, probeert te schieten op de potentiële complexiteit van de uitvoering om alsnog gelijk te krijgen op het vlak van de principes. U zoekt alle mogelijke gaten en complexiteiten in de regelgeving, om alsnog onder het principe uit te komen. Men kan heel wat hypothesen bedenken waarbij het al dan niet complex gemaakt wordt.

Ik stel gewoon vast dat we werken met een Kruispuntbank Inburgering. Er zijn al tal van instrumenten uitgewerkt om tegemoet te komen aan de vele complexiteiten die u – al dan niet terecht – probeert op te werpen om kritiek te geven. Ik blijf volop achter de principes staan. Ik ga ervan uit dat de instrumenten die uitgebouwd zijn, moeten toelaten om tegemoet te komen aan een aantal bekommernissen.

U kent onze standpunten wat betreft het volwassenenonderwijs. Er zijn inderdaad argumenten om de administratieve complexiteit te beperken. Maar die argumenten zullen dan later wel verder worden uitgeklaard. Ik hoop in elk geval dat de minister positief zal antwoorden op het verder ten volle ondersteunen van het beleid zoals het uitgetekend is.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Berx, u hebt het heel mooi verwoord. Uit uw tussenkomst blijkt dat de meerderheid het, in de veelzijdigheid van haar samenstelling, volmondig eens is over deze kwestie, en dat vanuit een bij uitstek sociale bekommernis, met name het garanderen van de leefbaarheid in woonblokken en sociale woonwijken. En daar is vandaag nood aan.

Mevrouw Vogels, u gaf een heel mooie definitie van integratie: mensen moeten actief participeren aan de samenleving. We weten allemaal dat taal niet de enige factor van integratie is, maar het is wel een belangrijk begin. Op basis van taal kun je communiceren met mensen in de omgeving, kun je gaan solliciteren en maak je kans om finaal op eigen benen te staan en voor jezelf en je gezin een echte toekomst uit te bouwen. Ik lach uw vraag dus zeker niet weg. Ik vind het een interessante vraag. U prikkelt mij met een concreet verhaal. Het is ook de opdracht van de politiek om praktisch en concreet te zijn. Wat we uiteindelijk uitwerken, moet niet uitmonden in een bureaucratie. De goede bedoelingen die vaak aan de grondslag van die bureaucratie liggen, worden op die manier immers vaak weggespoeld.

Ik zal nooit het debat vergeten met mijn kwelduivel minister Antoine, de Waalse minister van Wonen. We hadden het over een koppel uit Doornik dat in Kortrijk werk gevonden had. Omdat ze allebei in Kortrijk werkten, besloten ze om daar ook een sociale woning te huren. Minister Antoine vond het niet kunnen dat ik die mensen vroeg om een cursus Nederlands te volgen. Ik heb hem gezegd dat ik dat deed in hun eigen belang. Hun werk- en woonomgeving waren Nederlandstalig. Als we die mensen echt een toekomst willen geven, is het belangrijk dat zij gratis zo'n cursus kunnen volgen. Minister Antoine was bijzonder verbaasd over mijn standpunt.

Er is altijd wel een minderheid die de indruk wil wekken dat we mensen willen uitsluiten met examens en dergelijke meer. Maar hier is er geen sprake van examens. Het gaat om een inspanningsverbintenis, niet om een resultaatverbintenis. De cursussen zijn bovendien gratis.

Mevrouw Vogels, de Kruispuntbank Inburgering is voor 97 percent operationeel voor wat betreft de uitwisseling van de gegevens tussen enerzijds de Huizen van het Nederlands en anderzijds de aanbodverstrekkers – vooral de centra voor volwassen onderwijs (CVO's), maar ook centra voor basiseducatie (CBE's) en de universitaire talencentra. Er is mij door mevrouw Berx en de heer De Wever geregeld gevraagd om daar werk van te maken. De heer De Wever was daar het hardnekkigst in. Vandaag zitten we op het terrein met een goed resultaat.

Er gaat ook extra geld naar de Huizen van het Nederlands voor extra opdrachten die we opleggen. Voor wat hoort wat. Als er van de paarden extra inspanningen worden gevergd, krijgen ze daarvoor extra haver.

Dit alles moet operationeel zijn tegen 1 januari 2008. We hebben dus tijd en zijn volop bezig met het uitwerken van een behoeftedekkend aanbod aan cursussen NT2. We willen vermijden dat we bureaucratische toestanden organiseren. Uw zorg is dus de mijne.

Ik wil erop wijzen dat het om een relatief kleine groep gaat. Het gaat over mensen die geen Nederlandstalig

onderwijs hebben gevolgd. Ze hebben dus geen opleiding gevolgd in het Nederlandstalig onderwijs in Vlaanderen, Brussel of Nederland. Als we kijken naar het profiel van de mensen die vandaag in de sociale huisvesting wonen, dan zijn er niet zo heel veel die van ver daarbuiten komen. Het beeld dat het om duizenden en duizenden mensen gaat, is niet de realiteit. Het gaat om kleinere groepen, die dan geconfronteerd worden met problemen van isolement en verkommering. Ook op de arbeidsmarkt en in andere sectoren van de samenleving komen ze niet aan de bak. We zijn daarom bekommerd.

Mevrouw Vogels, het decreet van 7 mei 2004 betreffende de Huizen van het Nederlands biedt een aantal ankerpunten voor de extra taken die aan die huizen worden toegekend in het kader van de nieuwe Vlaamse Wooncode. In artikel 3 van dit decreet wordt de missie van de Huizen van het Nederlands bepaald. Zo valt er onder meer te lezen dat ze moeten bijdragen tot het optimaliseren van het aanbod Nederlands tweede taal door het verwerven van een zo volledig mogelijk overzicht van vraag, aanbod, uitval, reden tot uitval, doorstroom en wachtlijsten en het signaleren van knelpunten, behoeften en oplossingen aan de overheid. Daarnaast moeten de Huizen van het Nederlands een objectief meet- en registratie-instrumentarium ontwikkelen.

De missie, omschreven in artikel 3, wordt in artikel 5 verder verduidelijkt in een aantal opdrachten. De Huizen van het Nederlands moeten onder meer de resultaten van de intake, eventueel testing, en doorverwijzing registreren en de cursisten verder administratief opvolgen die zich voor een opleiding NT2 inschrijven bij een van de betrokken centra. Om deze opdracht te kunnen uitvoeren, stelt de Vlaamse overheid een registratiesysteem ter beschikking van de Huizen van het Nederlands. Het gaat hierbij om het matrixsysteem dat ook door de onthaal-bureaus wordt gebruikt en op die manier een elektronische gegevensuitwisseling tussen beide instellingen mogelijk maakt. De Huizen van het Nederlands moeten met andere woorden instaan voor een – zij het administratieve – opvolging van de leertrajecten van cursisten NT2 en dit van aanmelding via intake, testing en doorverwijzing tot uitval of uit- en doorstroom.

In ruime zin kunnen de bijkomende opdrachten in het kader van de nieuwe Vlaamse Wooncode door deze missiebepaling gevat worden, des te meer indien dit wordt gekoppeld aan artikel 17 van het decreet betreffende de Huizen van het Nederlands. Dat decreet bevat een algemene, maar expliciete informatieverplichting ten aanzien van de Vlaamse overheid. In artikel 17 wordt bepaald dat de Vlaamse Regering te allen tijde gegevens kan opvragen bij de Huizen van het Nederlands. De termijn waarbinnen die gegevens moeten worden aangeleverd, wordt bepaald door de Vlaamse Regering. Ook wordt gesteld dat gegevensuitwisseling

tussen de Huizen van het Nederlands en de centra respectievelijk de onthaalbureaus elektronisch moet verlopen.

Hierbij moet ook nog worden vermeld dat het toekennen van deze bijkomende taken wel degelijk gepaard gaat met een verhoging van de middelen. De subsidies van de Huizen van het Nederlands werden in 2007 met 1 miljoen euro verhoogd ten opzichte van 2006. Het budget in 2006 bedroeg 2,5 miljoen, wat dus een stijging van 40 procent betekent. Het paard dat werkt, krijgt extra haver: daar hebben we het al over gehad. En we voegen de daad bij het woord en trekken daar geld voor uit: 1 miljoen extra. Deze budgetverhoging werd in de eerste plaats toegekend voor de uitbreiding van de doelgroepen van het nieuwe Inburgeringsdecreet, maar ook ter voorbereiding van de bijkomende taken verbonden aan de uitvoering van de Vlaamse Wooncode.

Ik wil er ook op wijzen dat het decreet van 28 februari 2003 over het Vlaamse inburgeringsbeleid een aantal aanknopingspunten bevat voor de extra taken die aan de Huizen van het Nederlands worden toegekend in het kader van de nieuwe Vlaamse Wooncode. U weet dat, mevrouw Vogels, want u was zelf actief bij de uitwerking van het decreet betrokken. In het algemeen heeft het inburgeringsbeleid tot doel om – zonder inbreuken op de internationale en Europese regelgeving – zo veel mogelijk mensen die zich hier permanent en legaal komen vestigen maar die het Nederlands niet spreken en/of onvoldoende vertrouwd zijn met onze wetgeving en onze maatschappelijke ordening, verplicht te vatten.

In het Inburgeringsdecreet is bovendien bepaald dat inburgeraars die huurder van of kandidaat-huurder zijn voor een sociale woning in het Vlaamse Gewest in elk geval behoren tot de prioritaire categorieën voor een primair inburgeringstraject. Zoals bekend, is het volgen van een basiscursus Nederlands als tweede taal een onderdeel van het inburgeringstraject en hebben de Huizen van het Nederlands inzake het onderdeel NT2 een concrete taak.

Om de bijkomende taakbelasting van de Huizen van het Nederlands zo beperkt mogelijk te houden, zal ik de onthaalbureaus de opdracht geven om niet alleen in te staan voor de opvolging van de verplichte inburgeraars – huurders en kandidaat-huurders – maar ook van de rechthebbende inburgeraars (huurders en kandidaat-huurders). Die maken trouwens steeds deel uit van de prioritaire doelgroep, net omdat zij huurder of kandidaat-huurder zijn.

Ik beantwoord nu de tweede vraag. Zoals mevrouw Vogels stelt, is de voorwaarde van taalbereidheid ingeschreven in het decreet over de Vlaamse Wooncode. Om uitvoering te kunnen geven aan deze decretale bepaling is een adequate opvolging absoluut nodig. Ik wil in dat verband eerst en vooral benadrukken dat de Huizen van het Nederlands slechts een beperkt aantal kandidaat-

huurders en huurders zullen moeten opvolgen: zij die geen Nederlandstalig onderwijs hebben gevolgd. Er werd daartoe een cascadesysteem ingebouwd, dat op het ogenblik van de inschrijving in het wachtregister nog zeer soepel is maar strenger wordt naarmate het einde van de proefperiode nadert.

De grote meerderheid van de kandidaat-huurders zal de voorwaarde van taalbereidheid al bij de inschrijving definitief realiseren. Het gaat om alle personen die in het Nederlands onderwijs hebben genoten, minstens het niveau 'A.1 Breakthrough' halen of kunnen aantonen al een cursus Nederlands te hebben gevolgd met een minimale aanwezigheid van 80 procent. Bovendien zullen niet alleen de verplichte maar ook de rechthebbende inburgeraars worden opgevolgd door de trajectbegeleiders van de onthaalbureaus. Tussen haakjes: de rechthebbende inburgeraars worden in het kader van het socialehuurbesluit enkel opgevolgd om na te gaan of ze de voorwaarde van taalbereidheid vervullen.

De opvolgingstaak van de Huizen van het Nederlands is dus beperkt tot de mensen die ofwel nog een cursus NT2 moeten volgen ofwel zo'n cursus aan het volgen zijn. Dat neemt niet weg dat ik mij er terdege van bewust ben dat dit onvermijdelijk een bijkomende belasting is voor de Huizen van het Nederlands en de opleidingsverstrekkers. De minister van Onderwijs en ik hebben echter tot doel deze extra werklast zo veel mogelijk te beperken. Daarom is een werkgroep opgericht met vertegenwoordigers van de departementen RWO en Onderwijs en Vorming, – de afdeling Inburgering van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur, de VMSW (de vroegere VHM), de Huizen van het Nederlands en de onthaalbureaus. Deze werkgroep werkt aan de gegevensuitwisseling tussen de sociale verhuurders, de Huizen van het Nederlands en de opleidingscentra. Op basis van de bevindingen van deze werkgroep zal ik met de minister van Onderwijs passende afspraken maken.

Ten slotte is er de derde vraag. De praktische vragen van mevrouw Vogels worden momenteel onderzocht door de voornoemde werkgroep. Alle betrokken partijen hebben daarin hun zeg. Die werkgroep is ook druk bezig met de uitbouw van een geautomatiseerde gegevensuitwisseling tussen de sociale verhuurders, de Huizen van het Nederlands en de opleidingscentra. Het is dan ook aangewezen het resultaat van de besprekingen in de werkgroep af te wachten.

Ik wil al wel beklemtonen dat de nodige garanties worden ingebouwd opdat er geen onterechte maatregelen zouden worden genomen tegen een kandidaat-huurder of huurder. De sociale verhuurder zal nooit automatisch optreden tegen een persoon die volgens de elektronisch verkregen informatie niet of niet meer voldoet aan de voorwaarde van taalbereidheid. Hij zal die persoon altijd de kans bieden om zelf aan te tonen dat hij

wel voldoet. Ik kan u tot slot geruststellen: er zal wel degelijk worden voorzien in de mogelijkheid tot opschorting van het volgen van lessen bij de aanbodverstrekkers NT2. Als mensen werken, wordt het traject opgeschort; als ze niet langer werken, zetten ze het traject voort waar ze gestopt waren. De modaliteiten zullen worden opgenomen in een ministerieel besluit.

We werken dus hard om dat alles functioneel te organiseren. Zo willen we aan terechte zorgen tegemoetkomen zonder in overdreven bureaucratie te vervallen. De mensen zullen op een bepaald ogenblik een schoolattest moeten bezorgen om aan te tonen dat ze aan de taalvereisten voldoen. Ik denk niet dat dit tot een grote bureaucratische rompslomp zal leiden. Dat gevaar bestaat wel op andere vlakken. We moeten erover waken dat deze mensen, die vaak nog maar beginnen een beetje zelfredzaamheid te verwerven, daar niet in verdrinken.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik dank de minister voor het zoals steeds omstandige antwoord. Mevrouw Berx wil ik zeggen dat ik de grond van dit decreet in vraag zal blijven stellen. Ik vind het anderzijds wel belangrijk dat de uitvoering met zo weinig mogelijk regelgeving, bureaucratie en extra vragen en opdrachten gepaard gaat. Het gaat hier inderdaad over mensen die hun weg in onze samenleving nog moeten zoeken. Men mag bijvoorbeeld niet onderschatten wat het betekent voor mensen uit de laagste sociale klasse als men hen vraagt om een attest te bezorgen waaruit blijkt dat ze lager onderwijs hebben gelopen. Dat is niet altijd eenvoudig. Ik weet niet of u uw diploma lager onderwijs nog hebt, maar ik denk niet dat ik mijn diploma nog zou terugvinden. Mijn lagere school bestaat zelfs niet meer!

Ik dank u alleszins voor het antwoord. Ik zal deze zaak blijven opvolgen, in het belang van de Huizen van Het Nederlands en ter bestrijding van overdreven regelgeving waar de mensen die de cursussen moeten volgen, het slachtoffer van zouden kunnen worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de gevoerde communicatie naar aanleiding van de invoering van de renovatiepremie

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Sedert 26 maart is het nieuwe stelsel voor het verkrijgen van een renovatiepremie in

werking getreden. Daarmee heeft een uiterst belangrijk punt uit het regeerakkoord uitvoering gekregen. Het hoeft geen betoog dat zo'n maatregel waaraan burgers 'geld kunnen verdienen', op belangstelling kan rekenen. Er zijn enorm veel vragen om nadere informatie over dit premiestelsel en vooral naar de methodiek, hoe het ingevoerd is en de communicatie. Mijnheer de minister, u weet dat als men iets lanceert, men onmiddellijk begint te informeren naar de voorwaarden.

Nu de definitieve voorwaarden tot het bekomen van de renovatiepremie bekend zijn, wordt het ook duidelijk dat verschillende mensen die op basis van informatie die ze bij diverse Vlaamse diensten zoals de Vlaamse Infolijn en provinciale diensten van de administratie hadden ingewonnen, in aanmerking dachten te komen voor een premie, nu uiteindelijk niet in aanmerking komen. Dat heeft onder meer te maken met de cumulatiebepalingen die in het definitieve premiestelsel opgenomen zijn. Het is onnodig te zeggen dat de betrokkenen zwaar ontgoocheld zijn, en ik vrees, mijnheer de minister, dat dit er meer zijn dan we vermoeden.

Daarom zal ik een e-mail voorlezen, zonder de naam te citeren. Het is geen geval op zich.

De betrokkene zegt: "In 2006 hebben we heel wat renovatiewerken laten uitvoeren en zelf uitgevoerd aan onze woning aangekocht eind 2005. We hebben deze woning aangekocht wegens plaatsgebrek in ons appartement, dat ik tien jaar tevoren had aangekocht toen ik nog alleen was. Aangezien er eind 2006 sprake was van een renovatiepremie heb ik me geïnformeerd over de voorwaarden en gevraagd of ik in aanmerking kwam voor een renovatiepremie indien men een verbeteringspremie toegekend krijgt. Daarop heeft men bij de Vlaamse Infolijn geantwoord dat dat geen probleem is. Dat was de eerste keer verkeerd geïnformeerd.

Bovendien heb ik gevraagd of men voor alle werken die in aanmerking komen voor een verbeteringspremie een aanvraag kan indienen of of men maar voor drie werken een verbeteringspremie kan indienen. Daarop heeft men mij geantwoord dat het voor in totaal drie werken kan. Dat was de tweede keer verkeerd geïnformeerd. Blijkbaar mag men voor alle werken een premie aanvragen en in een periode van tien jaar drie keer een aanvraag indienen.

Aangezien voor verbeteringspremies de factuur maximaal één jaar oud mag zijn, en een van de facturen dateerde van januari 2006, heb ik eind januari 2007 een verbeteringspremie aangevraagd. Toen de definitieve voorwaarden voor de renovatiepremie bekend werden, kwam ik te weten dat de wachttijd voor aanvraag van de renovatiepremie drie jaar is vanaf de toekenning van de verbeteringspremie. Ik heb dadelijk naar de provinciale dienst Arohm gebeld en gevraagd of ik de aanvraag voor

de verbeteringspremie kon intrekken. Daar antwoordde men mij dat het niet mogelijk was, en een tijdje later werd de verbeteringspremie op mijn rekening gestort.

Nu blijkt echter dat men de aanvraag voor de verbeteringspremie beter kon intrekken zolang deze niet werd uitbetaald. Dus ik werd opnieuw verkeerd geïnformeerd. Een tijdje later vernam ik dat er een uitzonderingsmaatregel is voor de mensen die een verbeteringspremie hadden ontvangen eind 2006, begin 2007.”

Daarover heb ik u ondervraagd, en gelukkig hebt u daarop een positief antwoord gegeven (*Hand.* VI. Parl. 2006-07, nr. C 130 - WON 10, p. 1-2). Maar ondertussen zitten mensen wel in dat geval.

“Ik dacht dat het probleem was opgelost en ik enkel een herzieningsverzoek hoefde in te dienen. Nu blijkt echter dat men geen andere woning mag hebben in de periode drie jaar voor de aanvraag van de renovatiepremie. Bijgevolg kan ik nu pas een renovatiepremie aanvragen nadat het appartement meer dan drie jaar geleden verkocht is, oktober 2008, en pas drie jaar nadat ik een verbeteringspremie heb ontvangen. Dit wil zeggen dat ik pas in 2010 deze renovatiepremie kan aanvragen maar de facturen zijn dan ouder dan drie jaar. De renovatiewerken werden uitgevoerd in 2006.”

De moraal van het verhaal is dat deze vrouw voor 40.000 euro renovatiewerken heeft gedaan en in feite niets heeft ontvangen. Naar aanleiding van die vraag heb ik heel wat mails gekregen van mensen die ook in zo een situatie zitten. Het was goedbedoeld, maar misschien te vroeg gecommuniceerd. De infodiensten geven informatie alsof alles al beslist is. Ik wil niemand beschuldigen, maar je moet het maar tegenkomen. Ik maak me sterk dat waarschijnlijk tientallen mensen zo tussen de mazen vallen.

Via welke kanalen werden de invoering van de renovatiepremie en de definitieve voorwaarden ervan aan het publiek gecommuniceerd?

Volgens welke richtlijnen hebben de diensten van de Vlaamse Regering, de eigen administratie Arohm en de Infolijn de belangstellenden geïnformeerd in de periode voor de definitieve vastlegging van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een renovatiepremie?

In welke mate werden de diensten er daarbij op gewezen de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen en de aanvragers van informatie erop te wijzen dat de definitieve voorwaarden nog niet vastgelegd waren? Uit de mails blijkt dat men zegt dat het allemaal in orde komt.

Hebt u de communicatie rond de invoering van de renovatiepremie geëvalueerd en, zo ja, welke conclusies hebt u daaruit getrokken? Werden er maatregelen genomen om te vermijden dat er bij toekomstige initiatieven ver-

keerde informatie zou worden gegeven? Mensen zijn daarvan nu het slachtoffer geworden.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister, ik wil me graag aansluiten bij een specifieke vraag van de heer Decaluwe, namelijk het probleem dat mensen drie jaar voor ze de renovatiepremie aanvragen, geen eigendom mogen hebben of in elk geval niet het vruchtgebruik daarvan.

Ik heb ook mails gekregen van voornamelijk jonge gezinnen die daardoor uit de boot vallen. Ze zijn gehuwd, hebben het geluk gehad om een klein huisje te kopen, doen aan gezinsuitbreiding en zoeken naar een grotere woning, maar komen niet in aanmerking omdat ze de voorbije drie jaar een huisje hadden. Dat is een pervers gegeven, omdat het juist gaat om een van de doelgroepen die we met de renovatiepremie willen helpen. We willen jonge gezinnen in de stad houden. Ze komen nu niet in aanmerking voor de renovatiepremie.

Kunnen we daarover van gedachten wisselen en bent u bereid om dat te bekijken zodat we een oplossing kunnen vinden voor deze groep?

Ik hoor dat het invoeren van de renovatiepremie een ontzettend succes is. Alleen in Gent al zijn op dit ogenblik meer dan 1100 dossiers aangevraagd op minder dan drie maanden tijd. Dat is fenomenaal. Het informaticasysteem blijkt voorlopig nog niet te werken. De mensen hebben een ontvangstmelding gekregen, maar daar blijft het voorlopig bij. Er is enkel een voorlopig dossiernummer. De mensen weten niet waar ze aan toe zijn.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van dit probleem? Zijn er bijkomende personeelsleden aangevraagd of overweegt u bijkomende personeelsleden aan te werven om de dossiers voor de renovatiepremie te behandelen? Hoeveel aanvragen worden er effectief verwacht? Daar kunt u misschien nu geen antwoord op geven, dan ben ik tevreden met een schriftelijke mededeling. Hoeveel aanvragen zijn er ondertussen binnen, en kan dat worden verwerkt met de huidige personeelsbezetting?

De heer Jan Penris: Mijnheer Roegiers, uw tweede vraag wordt binnen twee weken uitgebreid behandeld, want ik heb daarover zelf een initiatief genomen. Dat belet niet dat de minister ons al wat informatie kan geven.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Alle vragen betekenen kansen voor het beleid. Daarom kom ik graag naar het parlement.

De renovatiepremie is er. Dat is een goede zaak. We hebben ooit gedurende korte tijd een renovatiepremie gehad van voormalig minister Sauwens, maar die gold alleen in de dertien centrumsteden. Deze geldt voor heel Vlaanderen. Dat is geen succes, mijnheer Roegiers, maar een megasucces. Er is massale belangstelling voor.

We gaan het huidige systeem evalueren in april 2008, precies omwille van het punt van het drie jaar geen eigendom hebben. Ik krijg dat van meerdere mensen te horen. Dat is een van de punten die worden meegenomen. De bedoeling is om vanaf juli een dossier behandeld te krijgen in een tijdsbestek van drie tot vier maanden. Dossiers van de periode ervoor, zullen een zestal maanden duren. Ik heb dat meteen zo meegedeeld. We hebben in een kaderuitbreiding van een tiental mensen voorzien precies om deze dossiers binnen een redelijk tijdsbestek afgehandeld te krijgen, vanuit de notie klantvriendelijkheid. Dat extra personeel is voor de diensten van de heer Hugo Beersmans, administrateur-generaal van het IVA Wonen.

Mijnheer Decaluwe, ik begrijp uw bekommernis voor de goede communicatie van de initiatieven die de Vlaamse Regering neemt. Ook voor mij is dit een voortdurend aandachtspunt. De eerste die daarover heeft gecommuniceerd, was de minister-president zelf op een jaarvergadering van de Vlaamse Confederatie Bouw. Dat was in augustus of begin september verleden jaar. Ik heb daar meteen massaal telefoons over gekregen. Er was toen toevallig een journalist van Het Nieuwsblad aanwezig, en die had daarover bericht in een stukje op pagina 1. Dat heeft aanleiding gegeven tot vele telefoons van journalisten.

We hadden de begrotingsopmaak en de goedkeuring van de renovatiepremie tijdens de derde week van september vorig jaar. Dat was een van de blikvangers. Dat hou je dan niet stil. Van alles wat ik toen heb verteld, heb ik nooit een letter moeten terugnemen: dat kan woordelijk gecontroleerd worden. De krachtlijnen die we toen hebben meegedeeld, zijn achteraf verwoord in het besluit, ook wat betreft de inkomensgrenzen, alleen wisten we toen nog niet wat de toeslag was die er per kind ten laste bij zou komen. Dat is 2800 euro geworden. Dat maakte de premie voor nog meer mensen bereikbaar.

Nieuwe initiatieven worden best niet te vroeg aangekondigd, maar op zeker ogenblik zit je in een roetsjbaan. De facturen gelden ook al vanaf januari 2006, dus ik vond dat dat niet zo een groot probleem kon zijn.

De invoering van de renovatiepremie is een belangrijke beleidsdoelstelling van het Vlaamse woonbeleid. Deze beleidsdoelstelling is verwoord in het Vlaamse regeerakkoord en in de beleidsnota Wonen, en heeft al van bij de aankondiging verwachtingen gecreëerd bij particulieren en woonactoren. De vraag naar informatie is ten dele

hieruit ontstaan. Minister-president Letermé heeft erover rond begin september gecommuniceerd. Naar aanleiding van de begroting hebben wij daar verder over gecommuniceerd.

Voor die communicatie werd in eerste instantie gebruik gemaakt van de website www.bouwenenwonen.be. Zolang de Vlaamse Regering het besluit nog niet had goedgekeurd, konden uiteraard de definitieve voorwaarden nog niet gecommuniceerd worden. In afwachting van die definitieve voorwaarden werden wel al de belangrijkste krachtlijnen, waarover een akkoord bestond, meegegeven. Die zijn allemaal in het besluit opgenomen, zoals ik al zei. We hebben wel een aantal dingen verfijnd die aan mensen extra mogelijkheden boden.

Bij die gelegenheid werd telkens uitdrukkelijk gemeld dat de precieze informatie over de voorwaarden, de werken en het ogenblik waarop de premie zou kunnen worden aangevraagd, nog niet kon worden meegegeeld. Zelf heb ik op 20 februari 2007 een persconferentie georganiseerd, met medewerking van het Agentschap Wonen Vlaanderen, samen met de heer Beersmans, waarbij ik aan de hand van een PowerPointpresentatie een overzicht heb gegeven van de werkzaamheden die voor de tegemoetkoming in aanmerking zouden worden genomen en de timing van het dossier.

Ik heb hier wat brochures bij die ik via de commissie-secretaris aan de commissieleden ter beschikking stel. Leden die extra exemplaren willen, kunnen dat via het agentschap Wonen opvragen. Het is een handig hulpmiddel in het kader van de infoverstreking en de dienstverlening die we aan de bevolking kunnen doen. Ze zijn heel overzichtelijk. De meeste vragen die ik vandaag krijg bij mijn spreekuren, gaan daarover.

Op de website konden geïnteresseerde burgers intussen een interesseformulier invullen met hun persoonlijke gegevens. Deze gegevens werden door het Agentschap Wonen Vlaanderen verzameld samen met de telefonische en elektronische vragen om informatie. Al de geïnteresseerden ontvingen, na de definitieve goedkeuring van het besluit, de definitieve voorwaarden via e-mail of post. Zo werden ongeveer 4500 tot 5000 personen geïnformeerd. Op een zeker ogenblik was er geen houden meer aan. We hebben binnen een redelijk tijdsbestek, vanaf het ogenblik dat we dat konden, precieze informatie gegeven omtrent de bekommernissen en de vragen die mensen als kandidaat voor de premie hadden.

Een tweede kanaal dat werd gebruikt om informatie door te geven was de Vlaamse Infolijn. Er is steeds nauw overleg geweest tussen Wonen Vlaanderen en de verantwoordelijken bij de Vlaamse Infolijn over de inhoud van de informatie die al kon worden doorgegeven. Zodra er een beslissing genomen was, werd de Vlaamse Infolijn hiervan op de hoogte gesteld, zodat

de burger op een correcte manier werd geïnformeerd. In het najaar van 2006 kreeg de Vlaamse Infolijn al zowat 1250 vragen over de renovatiepremie. Sinds januari van 2007 ontving de Vlaamse Infolijn reeds meer dan 10.000 vragen. Om het in hitparadetermen te zeggen: deze vraag staat met stip op nummer 1 genoteerd.

Naast deze rechtstreekse communicatie naar de burgers is er ook aandacht besteed aan de vorming van de intermediairen zoals gemeentebesturen, OCMW's en sociale verhuurkantoren. Op 20 maart werd er een infodag georganiseerd voor de sociale verhuurkantoren, woonwinkels en huurdersbonden over de renovatiepremie en de nieuwe huursubsidie. Op 6 april was er in Brussel een uitgebreide toelichting voor personeel van gemeenten en OCMW's. Daarnaast besteedden ook de cursussen huisvestingsconsulent, die in maart plaatsvonden, uitvoerig aandacht aan de nieuwe premies. Telkens werd er ook uitvoerig ingegaan op de overgangsregeling die in het definitieve besluit werd ingepast.

In de periode voor de goedkeuring van het besluit door de Vlaamse Regering werden de buitendiensten van Wonen Vlaanderen doorlopend op de hoogte gehouden van de stand van zaken in het dossier. Zolang er nog niets definitief beslist was, werden de personeelsleden aangemaand om heel voorzichtig te zijn met de informatie die werd meegegeven aan geïnteresseerde personen.

Ten slotte werd op 26 maart, de datum vanaf wanneer de eerste aanvragen konden worden ingediend, een interne toelichtingsvergadering georganiseerd voor het personeel van Wonen Vlaanderen. Tevens werd na de definitieve goedkeuring een folder verspreid met de uiteindelijke voorwaarden en modaliteiten, die u zopas werd overhandigd.

In de fase van uitwerking van de renovatiepremie is steeds de nadruk gelegd op het voorbehoud van definitieve goedkeuring en werden hoofdzakelijk de gedragen hoofdlijnen gecommuniceerd, en die werden allemaal overgenomen in het besluit. De communicatie vanuit het IVA Wonen Vlaanderen en vanuit de Vlaamse Infolijn werd op deze manier aangestuurd. Zo is op Batibouw de communicatie gevoerd via het interesseformulier waarin de modaliteiten werden opgesomd, onder uitdrukkelijk voorbehoud van de definitieve goedkeuring van het besluit. Tegelijkertijd is ten aanzien van elke particulier het engagement genomen om de uiteindelijk goedgekeurde modaliteiten en voorwaarden individueel te communiceren.

Naarmate de modaliteiten verfijnd werden en gekend waren, werden steeds de nodige instructies gegeven aan de administratie en de Vlaamse Infolijn, en werd de communicatie verder verfijnd. Na de definitieve goedkeuring is nagenoeg tegelijkertijd de folder verspreid

waarin de definitieve modaliteiten en voorwaarden staan geduid.

Het is duidelijk dat de renovatiepremie bij de particulieren en de woonactoren hoge verwachtingen heeft gecreëerd. Gerichte en duidelijke communicatie was dan ook noodzakelijk, eerst op hoofdlijnen en onder voorbehoud in een latere fase de goedgekeurde modaliteiten en voorwaarden. Geconfronteerd met een nood aan informatie, is gericht communiceren noodzakelijk, maar dit is niet altijd zonder risico als nog niet alle modaliteiten en voorwaarden gekend zijn. Wat dit betreft, hebben de administratie en de Infolijn de nodige zorg besteed om steeds de best mogelijke en beschikbare informatie aan de burger te kunnen verschaffen. Hierbij zijn diverse kanalen aangesproken, en werd het engagement aangegaan om de particulier volledig te informeren van zodra over de modaliteiten en voorwaarden beslist is. Hieruit kan ik alleen concluderen dat het voorafgaande proces van informeren en communiceren door de betrokken overheidsdiensten degelijk is voorbereid en uitgevoerd.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Het is het goed recht van een politicus om te communiceren met de bevolking. De aankondigingspolitiek behoort gelukkig tot het verleden.

Ik gooi op niemand stenen. Maar ik ben ervan overtuigd dat tientallen mensen door ongelukkige omstandigheden tussen twee stoelen gevallen zijn. De heer Roegiers krijgt dezelfde signalen. U wilt dit systeem nu evalueren, mijnheer de minister. Dat is de normale gang van zaken, maar intussen zitten die mensen daar. Tegen de tijd dat de evaluatie rond is, komen wellicht niet meer alle facturen in aanmerking. Dat wringt bij mij. Met een betere communicatie hadden die mensen hun renovatie misschien uitgesteld.

Tientallen mensen kregen een verbeteringspremie toegewezen. Ze willen hun aanvraag intrekken omdat de situatie plots gewijzigd is. Er zijn nieuwe politieke omstandigheden en beslissingen. Wie is daarvan het slachtoffer? Ik heb ook geen pasklare oplossing. Op een of andere manier moeten die mensen toch hun renovatiepremie krijgen, want ze hebben er recht op. De administratie geeft correcte informatie maar die wordt ingehaald door nieuwe besluiten. Kunt u dit onderzoeken? Hoe kunnen we die mensen geven waar ze recht op hebben?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Het verwondert me niet dat u dit probleem erkent. Het is goed dat het systeem volgend

jaar wordt geëvalueerd. Wat moeten we zeggen aan de mensen die dit probleem melden? Kunnen ze het best hun dossier voorlopig indienen, ook al wordt het dan afgewezen? Of moeten zij expliciet vermelden dat ze opgenomen willen worden in de evaluatie volgend jaar? Moeten ze wachten om een dossier in te dienen? Zowel voor jongeren als voor ouderen gaat het om veel geld. Wat kunnen we hun aanraden?

Minister Marino Keulen: De renovatiepremie is iets extra's. Tot september vorig jaar bestond ze niet. Toen was er niets. Dat uitgangspunt mogen we nooit vergeten.

De situatie die u schetst, mijnheer Decaluwe, vind ook ik tragisch. Volgens mij was het mogelijk om de aanvraag voor een VAP in te trekken. Er moet daar foutief gecommuniceerd zijn. Dat is mijn aanvoelen. Als het gaat over werken uitgevoerd in 2005, zitten we weer in een totaal andere situatie. Men moet het dossier eigenlijk volledig kennen om definitieve en sluitende uitspraken te kunnen doen.

Mijnheer Roegiers, ik kan niet direct antwoorden op uw vraag. U kunt aan de mensen zeggen dat ze zich moeten informeren. De buitendiensten van het agentschap Wonen zijn op de hoogte. Ze kunnen met hun aanvraag misschien beter even wachten tot na de evaluatie. We mogen geen impliciete rechten creëren. Dus we moeten voorzichtig zijn. De mensen interpreteren de informatie nogal eens in hun voordeel. Als het dan toch misloopt, zijn ze achteraf dubbel ongelukkig omdat ze intussen ook van andere faciliteiten of premiestelsels geen gebruik hebben gemaakt.

De facturen gelden voor drie jaar: dat geeft wat armslag. De periode begint te lopen vanaf januari 2006. De aanvragers kunnen ze het best nog bijhouden. Volgend jaar is daar nog geen probleem. Baat het niet, dan schaad het niet.

De heer Jan Roegiers: Ik kan mij verzoenen met uw antwoord, mijnheer de minister. Mensen die een huis kopen, willen graag weten of ze recht hebben op die 10.000 euro verbouwings- of renovatiepremie. Dat bedrag maakt dikwijls het verschil tussen kopen en niet kunnen kopen.

Minister Marino Keulen: Daarom hebben we de premie ingevoerd. Dit is opnieuw een stimulans om de woonkwaliteit te verbeteren, en om de eigendomsverwerving te ondersteunen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
